

5. Tanulmány

Egység az apostoli egyházban

Október 27., szombat délután

Krisztus gondoskodott róla, hogy gyülekezete átalakult testület legyen, amelyet a menny fénye világosít meg, és Immánuel dicsőségével bír. Szándéka az, hogy a világosság és a béke lelki légköre vegyen körül minden keresztényt. Nincs korlátja az ember használhatóságának, ha énjét félretéve, helyet készít szívében a Szentlélek munkájának, és teljesen Istennek szenteli életét.

Mi volt a Szentlélek kitöltésének eredménye pünkösöd napján? A feltámadott Üdvözítőről szóló örömhír eljutott a világ végső határáig. A tanítványok szíve túláradt a jóakarattól. Mindez oly teljes, oly mély, oly nagy horderejű volt, hogy ez kényszerítette őket elmenni a föld végső határáig – hirdetve az evangéliumot. (...) Amint hirdették az igazságot, az emberek szíve behódolt az üzenet hatalmának. A gyülekezet mindenfelől megtérteket látott beseregleni. Visszaeső bűnösök tértek meg. Bűnösök csatlakoztak a keresztényekhez a drága igazgyöngy keresésében. (...) Minden keresztény a testvérében látta a szeretet és jóakarát isteni mását. Egyetlen érdek uralkodott. A versengés egyetlen tárgya nyelte el a többit: a hívők egyedüli nagyravágyása az volt, hogy kinyilvánítsák Krisztus jellemét, és országának növekedéséért fáradozzanak. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 19. o.

A Szentlélek kitöltése után a tanítványok szétszéledtek, hogy hirdessék a feltámadt Üdvözítőt. Egyetlen vágyuk a lelkek megmentése volt. A szentek édes közösségének örvendeztek. Gyöngédek, figyelmesek, igénytelenek voltak. Bármilyen áldozatra készek az igazságért. Amint naponta érintkeztek, kimutatták a szeretetet, amelyre Krisztus utasította őket. Önzetlen szavakkal és tettekkel igyekeztek feléleszteni a szeretetet mások szívében is.

A hívőknek mindig táplálni kellett a szeretetet, amely a Szentlélek kiárasztása után az apostolok szívét betöltötte. Készséges engedelmisséggel kellett gyakorolniuk az új parancsolatot: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13:34) Olyan szorosan kellett egyesülniük Krisztussal, hogy elérjék követelményeinek mértékét. Magasztalniuk kellett az Üdvözítő hatalmát, aki igazságosságával igazzá teheti őket. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 241. o.

A türelem olyan növény, amely gondos ápolás mellett gyorsan növekszik. Ha alaposan megismertük magunkat, és Istentől kérünk segítséget szilárd elhatározásunkhoz, akkor győzhetünk, tökéletessé lehetünk mindenben, és sohasem fogunk ingadozni.

A türelem a béke és szeretet balzsamával ajándékozza meg a családot. A türelem összefogásra törekszik a gyülekezetben, a családban és a társadalomban. Erre a kegyelmi ajándékra nagy szükségünk van. – *Az én életem ma*, 97. o.

Október 28., vasárnap

Mikor a tanítványok visszatértek Jeruzsálembe, az emberek csodálkozással tekintettek rájuk. Krisztus kihallgatása és keresztre feszítése után azt gondolhatták, hogy tanítványai lehangoltak és megszégyenültek lesznek. Azt remélték, hogy arcukon majd meglátják szomorúságuk és vereségük kifejeződését. Ehelyett csak boldogság és diadal sugárzott lényükből. Arcuk valami földön túli boldogságtól tündöklött. Nem fátyolozta be többé arcukat megcsalt reménység, hanem tele voltak Isten iránti dicsérrel és hálaadással. (...)

A tanítványok többé nem éreztek semmiféle bizalmatlanságot a jövővel kapcsolatban. Tudták, hogy Jézus a mennyben van, és azt is, hogy rokonszenve, részvéte még mindig velük van. Tudták, hogy Isten trónjánál van egy barátjuk. Azért buzgón terjesztették Isten elé kéréseiket

Jézus nevében. Félelemmel vegyes tisztelettel és csodálattal mondták el imádságaikat, Krisztus nekik adott ígéretére hivatkozva: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömötök teljes legyen.” (Jn 16:23–24) Hitkezüket egyre magasabbra és magasabbra terjesztették ki. (...) Pünkösöd az öröm teljességét hozta el számukra a Vigasztaló jelenlétében, éppen úgy, ahogy Krisztus megígérte. – *Jézus élete*, 832–833. o.

Az ima új jelentőséget nyert, hiszen Megváltójukkal érintkeztek. Új, örömteli érzéssel, és imájuk meghallgatásába vetett szilárd meggyőződéssel gyűltek a felső szobába, s igényelték az Üdvözítő ígéretét. Hiszen Ő mondta: „Kérjétek és adatik nektek, hogy örömetek teljes legyen.” Jézus nevében imádkoztak tehát.

Örömuzenetet kellett hirdetniük: Krisztust emberi voltában, a fájdalmak férfiaként; Krisztust megaláztatásában, amint a gonosz kezek megragadják és megfeszítik Krisztust a feltámadottat és mennybementet, aki az Atya jelenlétében az embert képviseli; Krisztust, aki eljön hatalommal és nagy dicsőséggel az ég felhőiben. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1054. o.

Nekünk is ugyanolyan komolyan kell könyörögnünk a Szentlélekért, mint a tanítványok tették pünkösöd napján. Ha nekik szükségük volt a Szentlélekre, akkor mi még inkább rászorulunk a segítségére. (...) Isten Lelke és hatalma nélkül hiába is fáradozunk az igazság terjesztéséért.

Az tesz képessé bennünket Krisztus hirdetésére, ha Óróra elmélkedünk, gyakoroljuk a hitünket, és saját magunk tapasztaljuk megmentő kegyelmét. Ha tőle tanulunk, Ő lesz a beszédtemánk, és a szívünkben élő szeretet meg fogja érinteni az emberek szívét. Akkor majd nem hideg, élettelen elméletként hirdetjük az igazságot, hanem a Lélek bizonyossága segítségével. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 158. o.

Október 29., hétfő

Figyeljünk fel, hogy Isten csak azután töltötte ki Lelkét, miután a tanítványok eljutottak a tökéletes egységre; mikor nem törekedtek többé a legmagasabb polcra. Egyesítették akarataikat. Félretettek minden nézeteltérést. A Lélek kitöltése után ugyanezt a bizonyágtételt halljuk róluk. Figyeljünk fel a szavakra: „A hívők sokaságának a szíve-lelke egy volt.” (Csel 4:32) Annak Lelke éltette a hívők egész gyülekezetét, aki meghalt, hogy a bűnösök élhessenek.

A tanítványok nem maguknak kérték az áldást. Felelősség terhe nehezedett rájuk. El kellett juttatniuk az örömhírt a világ végéig, ehhez igényelték a Jézus által ígért erő adományát. A Szentlélek kitöltése akkor következett be, és egyetlen nap alatt ezrek tértek meg.

Ma is így lehetne. A keresztények tegyenek félre minden széthúzást, és adják át magukat Istennek, hogy menthessék az elveszettet. Kérjék hittel a megígért áldást, s az meg is érkezik. – *Bizonyágtételek*, 8. köt., 20–21. o.

Isten szeretne hasonló áldásokban részesíteni bennünket, ha az áldást buzgón kérjük.

A Szentlélek kitöltése után nem zárult be a mennyei tárház. Mi is megkaphatjuk áldásainak teljességét... Lelki tunyaságunk, közönyünk és tudatlanságunk miatt nincs bennünk az Ő ereje. Hagyjunk fel a külsőségekkel és az élettelen állapotunkkal! – *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1889. június 4.

Mindazoknak, akik Krisztus nevét vallják, várniuk, örködniük és imádkozniuk kell egy szívvel, egy lélekkel. El kell simítaniuk minden nézeteltérést, hogy egység és egymás iránti gyengéd szeretet hassa át az egész közösséget. Akkor erős, komoly hittel mondott imáink

együttesen juthatnak el mennyei Atyánkhoz. Akkor türelemmel várhatjuk és remélhetjük ígéreteinek beteljesítését.

(...) Isten azonban tudja, hogyan és mikor válaszoljon imáinkra. A feladatunk az, hogy kapcsolatba hozzuk magunkat az isteni csatornával. Isten felelősséget vállal a feladatért. Ő kitartó ígéretében. A nagy és fontos dolog részünkről az, hogy egy szívvel és egy lélekkel legyünk, eltávolítva minden irigységet, rosszindulatot, hogy mint alázatos imádkozók örködjünk, vigyázzunk és várjunk. Jézus a mi képviselőnk és egyházunk feje, értünk is kész megtenni azt, amit megtett imádkozó és örködő tanítványaiért pünkösd napján. – *A megváltás története*, 246–247. o.

Isten új életet lehelhet minden lélekbe, aki őszintén akar szolgálni; az oltárról vett égő parázzsal pedig megérintheti az ajkait, és képessé teheti az ékesszólásra. Az isteni Ige csodálatos igazságainak hirdetése érdekében ezek hangjait fogja így felkenni az Úr. Feloldódik az akadozó nyelv, a visszahúzódó személy pedig erőt nyer, hogy bátran tegyen bizonyosságot az igazságról. Az Úr segítse népét, tisztítsa meg lelkük templomát minden szennytől, őrizze meg velük szoros kapcsolatát, hogy majd a megfelelő időben részesülhessenek a késői esőből. – *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1886. július 20.

Október 30., kedd

Krisztus és népe között élő, valós és különleges egységnek kell létezni, mint amilyen az Atya és a Fiú között van. Az egység a Szentlélek bennünk lakozásának a gyümölcse. Isten igaz gyermekei megismertetik a világgal a Krisztussal és testvéreikkel ápoltságukat. Akinek a szívében Krisztus lakozik, megtermi a testvéri szeretet gyümölcsét. Felismeri, hogy Isten családtagjaként kötelessége ápolni, táplálni és gyarapítani a szeretetet és a keresztény egységet mind lelkületében, mind szavaiban és tetteiben.

Isten gyermekének, a királyi család tagjának lenni sokkal többet jelent annál, amit egyesek elképzelnek. Akiket Isten gyermekeinek tekint, azok Krisztus szeretetéhez hasonló érzelmeket táplálnak egymás iránt. Egyetlen cél vezérli őket – Jézus Krisztus megfelelő képviselete a világban. Szeretetük és egységük által mennyei elhívásról tesznek bizonyosságot. Nemes szeretetükkel és azzal, hogy lemondanak önmagukról, a körülöttük élőknek azt mutatják be, hogy a Megváltó hűséges követői. „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (Jn 13:35) – *Isten fiai és leányai*, 301. o.

Légy előzékeny, gyöngéd szívű, megbocsátó mások iránt. Éned hadd tűnjön el Jézus szeretetében, hogy Megváltódnak szerezz tisztességet, így eleget tégy a rád bízott feladatnak. Mily keveset tudsz azon szegény lelkek súlyos próbáiról, akiket a sötétség láncba vertek, akikből hiányzik az eltökéltség és erkölcsi erő. Törekezd bepillantást nyerni mások gyöngeségébe. Segítsd az ínségeseket, feszítsd meg magadat, és hagyd, hogy Jézus uralkodjon rajtad, hogy így meg tudd valósítani életedben az igazság elveit. Akkor majd áldás leszel, mint soha azelőtt a gyülekezeted, de a környezeted számára is. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 133. o.

Az apostolok Krisztus kegyelme által lettek azzá, amivé. Őszinte odaadás és alázatos, komoly ima vontatta őket szoros közösségbe Krisztussal. Együtt ültek vele mennyei helyeken. Az apostolok tudatában voltak nagy adósságuknak. Komoly, állhatatos imával elnyerték a Szentlélek adományát, majd a lélekmentés felelősségének súlyával terhelve lelkesen nekivágtak, hogy kiterjesszék a kereszt diadalait. Munkájuk nyomán számos lélek tért a sötétségből a világosságra, és sok gyülekezet alakult. – *Bizonyágtételek*, 7. köt., 32. o.

Krisztus minden egyes követőjéhez szólunk a szavak: „Elmenvén széles e világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtséknek.” (Mk 16:15) Akit felszenteltek Krisztus életére, azt felszentelték embertársaik megmentésének munkájára is. Bennük is az a vágy éljen az elveszett megmentésére, mint ami Krisztusban élt. Nem mindenki töltheti be ugyanazt a helyet, de mindenki számára van hely és munka. Aki elnyerte Isten áldásait, tevékeny szolgálattal viszonzja. Országá fejlesztésének érdekében csatasorba kell állítanunk minden ajándékot. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 16. o.

Október 31., szerda

A hívők jótékonykodó és önfeláldozó példaadásával szemben azonban kirívó ellentét volt Anániás és Safira eljárása. Az ihletett író előadása szerint ez az esemény sötét folt az első gyülekezet történetében. (...) Meggyőződés hatotta át az összes jelenlevőket, és Anániás és Safira megfogadta, hogy bizonyos birtok eladásának árát az Úrnak szentelik.

Később azonban Anániás és Safira megszorította a Szentlelket, amennyiben kapzsiság fogta el őket. Ígéretüket megbánták. Csakhamar eloszlott annak az áldásnak éltető befolyása, amely szívüket hő vágygal töltötte el, hogy Krisztusért nagy dolgot cselekedjenek. Úgy érezték, hogy elhamarkodták a döntést, és elhatározásukat még meg kell gondolniuk. (...) Szégyelltek azonban kapzsiságukat a testvérek előtt felfedni; az ünnepélyesen Istennek tett fogadalmat sem akarták visszavonni. Elhatározták, hogy látszólag az egész összeget beadják a közös pénztárba, azonban annak nagy részét mégis megtartják maguknak. Így akarták biztosítani eltartásukat a közös vagyonból, és egyszersmind élvezni testvéreik nagy szeretetét. – *Az apostolok története*, 71–72. o.

Az önzés és irigység bűne ellen Isten gyógyírja a folytonos, magunkat megtagadó jótékonyság és adakozás gyakorlása. Isten azért vezette be a rendszeres adakozást, hogy fenntartsa művét, enyhítse a szenvedők és ínségesek nyomorúságát is. Azért rendelte el, hogy az adományozás szokássá váljon, hogy ellensúlyozza az önzés veszélyes és csalóka bűnét. A folyamatos adakozás halálra éhezeti az irigységet. (...)

Isten rendszeres adakozásra rendelt terve sorvasztja az irigységet, és erősíti a jótékonyságot. (...) Az Úr jól ismeri fenyegető veszélyünket, ezért olyan védelemmel kerített körül, mely megakadályozza romlásunkat. Elvárja, hogy ne fáradjunk bele a jócselekedetekbe, és a jótettek szokásának hatalma megtörje az ellenkező irányú szokás erejét. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 548. o.

Amilyen mértékben Krisztus szeretete tölti be szívünket, és uralkodik életünkön, olyan arányban győzzük le az irigységet, az önzést, a könnyű élet szeretetét. S akkor az lesz az örömünk, ha teljesíteni tudjuk Krisztus akaratát, az Ő szolgáinak mondjuk magunkat. Akkor boldogságunk arányos lesz önzetlen, Jézus szeretete által sarkallt cselekedeteinkkel.

(...) Aki az ínségesnek ad, mások áldására van, de maga is nagyobb mértékben áldást nyer. Isten az ember segítségére nélkül is elérhette volna célját, a bűnösök megmentését. De tudta, hogy az ember nem lenne boldog, ha nem venne részt a nagyszerű mentésben, ahol művelni tudná magában a lemondást és jótékonyságot.

Hogy az ember ne veszítse el a jótékonyság áldott eredményeit, Megváltónk tervbe vette, hogy munkatársául fogadja őt. (...) Krisztus a képviselőjében küldi el szegényeit. (...) S engedelmeskedve az igyekezetünkért és jótékonyságunkért elhangzó felhívásnak, annak képmására változunk el, aki szegény lett értünk. Adományainkkal mások áldására vagyunk, s így valódi, romolhatatlan kincset gyűjtünk. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 382. o.

November 1., csütörtök

A szegények Isten örökségei. Krisztus az életét adta értük. Felhívja mindazokat, akiket sáfáraiként választott, hogy nagylelkűen adakozzanak a rendelkezésükre bocsátott javakból, segítsék a szegényeket, és támogassák művét a földön. Az Úr tárháza kimeríthetetlen. Ezen a földön embereket választott kincstárnokaivá. Kötelességük az Ő szolgálatára felhasználni mindazt, amit kaptak. – *Manuscript 146*, 1903.

Minden gyülekezetben lennie kellene szegények kincstárának. Így mindenki hálaáldozatot ajánlhat fel hetente vagy havonta, ahogyan megfelelő. Ez az áldozat a hálánkat fejezné ki az egészség, az élelmünk és kényelmes ruházatunk ajándékáért. Ki-ki Istentől kapott javaival arányban félretehetne a szegények, az ínséget szenvedők részére. (...) Ne feledkezzünk el a szegényekről! Mondjátok le kényelmetek, sőt fényűzéseitek egy részéről, hogy segíteni tudjátok azokat, akiknek csak a legszűkösebb ruházat és élelem jutott! Amit értük teszel, Jézusért teszed. Az Üdvözítő azonosítja magát a szenvedő emberiséggel. (...) Adakozzatok rendszeresen, minden héten annyit, amennyit az Úr napján a mennyei jegyzőkönyvben szeretnétek látni! – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 150. o.

Ennek az igazságnak az alapelve: a kereszténység alapelve. Ezt bármilyen módon megváltoztatni: csalás. Az a vallás, amely arra tanítja híveit, hogy kevésbé értékeljen lelkeket – akiket Krisztus annyira értékelt, hogy érettük életét áldozta –, az olyan vallás, amely érzéketlen az emberek ínsége, szenvedése és jogai iránt: így nem lehet igaz vallás. Ha a szegények, szenvedők és bűnösök jogaival nem törődünk, Krisztus árulói vagyunk. Olyan sokan veszik fel nevét, de életükkel mégis megtagadják jellemét: ezért olyan erőtlen a kereszténység, és nincs hatása e világon. Az ilyen magatartás csak káromolja és megszentelteleníti az Úr nevét. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 136. o.

November 2., péntek

További tanulmányozásra

Az apostolok története: „Pünkösöd” című fejezet.